

dle pokynů odvolacím soudem daných, a bylo proto k rekursu žalovaného rozhodnouti tak, jak se stalo.

Čís. 10006.

Pro nároky z vnucené správy lze žalovati jen vnuceného správce. Lhostejno však, zda je označena v žalobě jako žalovaná strana vnucený správce jako takový, či vnucená správa zastoupená vnuceným správcem.

(Rozh. ze dne 20. června 1930, R I 395/30).

Žalující firma domáhala se na vnucené správě firmy P. zaplacení za dodané zboží. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu. Důvody: Zmatečnost spatřuje žalobkyně v tom, že, ač vnucená správa firmy P. není ani osobou právnickou ani fysickou, první soud o žalobě proti ní pojednával, žalobu neodmítl, nýbrž zamítl, odsoudiv žalobkyni k náhradě útrat sporu, nehledíc ani k tomu, že bylo ve sporu zjištěno, že vnucená správa byla již dne 29. října 1928 zrušena. Odvolání nelze upříti oprávnění. Exekuční podstata vnucené správy nemá procesní způsobilosti, nemohouc samostatně býti podmětem práv a závazků, nýbrž jest jen jméním dlužníkovým, jež jest pod zvláštní správou a ohledně něhož jest volné disposiční právo dlužníkově omezeno (§§ 99 a násl. a 342 a 343 ex. ř.). Po zahájení vnucené správy zůstává i nadále podmětem práv a závazků buď vlastník nemovitého jmění stíženého vnucenou správou, buď, jako v tomto případě, firma, neb vnucený správce sám, pokud jde o právní jednání zmíněná v § 343 ex. ř. Ježto žaloba nesměřovala ani proti firmě, ani proti vnucenému správci, do jehož rukou byla jen doručena, nýbrž proti vnucené správě firmy, jakž žalující strana při jednání dne 7. února 1929 znovu zdůraznila, kdy již v době podání žaloby zavedená vnucená správa byla zatím zrušena, byl přes to veden spor dále proti vnucené správě až do vydání rozsudku. Poněvadž vzhledem k tomu, co svrchu uvedeno, nedostatek procesní způsobilosti nemůže v tomto případě býti přirozeně odčiněn, jest tu nezhojitelná zmatečnost podle § 7 c. ř. s., pročež bylo rozsudek i řízení jemu předcházející, pokud se týkají žalované vnucené správy jako zmatečné zrušiti a žalobu v tomto směru odmítnouti.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že se odvolání nevyhovuje.

Důvody:

Rekursu nelze upříti oprávnění. Jest ovšem přisvědčiti odvolacímu soudu, že pro nároky ze vnucené správy lze žalovati jen vnuceného správce (§ 109 ex. ř.). Jest však lhostejno, zda je označena v žalobě jako žalovaná strana vnucený správce jako takový, či vnucená správa zastoupená vnuceným správcem. Byla-li tudíž žalována vnucená správa a byla-li tato zastoupena ve sporu vnuceným správcem, není námítka

nedostatku procesní způsobilosti opodstatněna a odvolání žalobkyně, uplatňující z toho důvodu odvolací důvod zmatečnosti podle § 471 č. 5 c. ř. s., postrádá veškerého podkladu (srov. rozh. Gl. U. 1376, 6389 a sb. n. s. č. 4050). Že vnucená správa trvá přes to, že byla zrušena, dokud vnucený správce nevydal ze správy konečný počet, bylo již vysloveno v rozh. sb. n. s. č. 8480. Ostatně byla vnucená správa zastoupena ve sporu advokátem a, pozbyla-li za sporu procesní způsobilosti, nemělo to podle § 158 c. ř. s. vliv na provedení sporu (srov. rozh. sb. n. s. č. 5712). Rekursu bylo proto vyhověti a uznati jak se stalo.

Čís. 10007.

Pojišťovací smlouva.

Jest na pojištěnci, by tvrdil a dokázal okolnosti, odůvodňující závěr, že neoznámení škodné události pojišťovně nemělo pražádného vlivu na to, jak pojišťovna vyšetřila náhradu a na zjištění povinnosti k náhradě.

(Rozh. ze dne 20. června 1930, Rv I 1393/29.)

Žalobkyně byla pojištěna u žalované pojišťovny proti škodě z požáru. V noci ze 26. na 27. dubna 1925 vypukl požár ve stavení žalobkyně, jenž způsobil škodu. Proti žalobě o vyplacení pojistného namítla žalovaná pojišťovna, že jí požár byl hlášen opožděně, teprve dopisem ze dne 18. srpna 1925, takže podle § 19 pojišťovacích podmínek ztratila žalobkyně nárok na náhradu škody. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Podle ustanovení pojišťovacích podmínek byla žalobkyně povinna oznámiti pojistný případ požáru žalované pojišťovně nebo jejímu k přijetí oprávněnému zástupci (čl. 16 poj. podm.) a ztratila právo na náhradu, porušivši tuto povinnost, leč by jí nebylo lze přičísti úmysl nebo hrubou nedbalost, nebo, kdyby porušení povinnosti nemělo vliv ani na zjištění ani na objem plnění žalované (čl. 19 poj. podm.). Toto ustanovení podmínek jest v podstatě ve shodě s § 32 poj. ř. Žalobkyně tvrdí a snaží se dolíčiti, že splnila svou povinnost a že nenastal účinek ztráty nároku na náhradu, protože se nedopustila nedbalosti hrubé a její zanedbání nemělo vliv na zjištění ani na objem plnění žalované. Tvrdí, že považovala za zástupce pojišťovny Samuela W-a, tomu že případ oznámila, domnívajíc se, že jest zástupcem, ač jím nebyl, že odhad škody provedla jiná pojišťovna, u níž byla také pojištěna, že tento odhad vzájemné pojišťovny může býti podkladem pro výši odškodného, že žalovaná podle tohoto odhadu na podkladě zprávy vzájemné pojišťovny provedla odhad škody, ale bez prejudice. Dále tvrdí, že původní pojistku se žalovanou uzavřela prostřednictvím jednatele K-a a, an tento nebyl již v S., že sepsání návrhu obstaral Samuel W., dodal jí